

همی یومی دوم همی خلطی سوم همی دمی فصل اول در همی یومی و آنرا عارضی نیز

گویند و این تب بروح تعالی دارد و در اکثر به یکروز زایل شود لهذا بدین

دقشغی نام مسمی است

و همی دقشغی

و همی دقشغی

و همی دقشغی

و همی دقشغی

و همی دقشغی

و همی دقشغی

و همی دقشغی

توان دانست که در یوم روح

بود که حرارت او یکسان بود و غیر سوزان باشد به مشابیه حرارتی که از ریاضت

میرد

تا از ذات آن رگ ماده بر آید پس از ظهور خفت سفیده بیضه مرغ بر ساق
 طلا کنند یا بر بندند به اعتدال تا ماده دیگر نریزد فصل در داء الفیل و وی
 آنست که پای مریض چون پای فیل بزرگ و فربه گردد و علاجش بسیارست
 که در دواء الی گذشت و اگر شدید بود متعرض نباید شدن فصل در وجع
 العقب یعنی درد پاشنه و سببش اگر قرصه بود مرهم نهند و اگر ضربیه یا نقطه
 بود مامیت و کل ارمنی به آب یا گلاب نهند و آب سرد ریزند و بابت که
 حجامت کنند و اگر فشاردن موره بود تدبیرش نیز بسیارست که گفته
 شد و اگر انصباب مواد بود و ماده او اگر خون بود فصد کنند و اگر خلط دیگر
 بود تنقیه آن کنند و در خار گل روغن و در بار در روغن بالونه و فرقیون و روغن
 قسط مالند فصل در وجع کوف الرجل و این مرضی است که کف پای درد کند
 و پانهاون متعسر باشد علاجش عدس در سرکه خسته ضماد کردن و اگر خون
 غالب بود فصد کنند باب در حمی یعنی شپا و آن سه قسم باشد اول

